

Lorin

– songlkaradağ · 12 Ocak 2013

Sus...!

Yasak dilimden sesleneyim acılarına
İrkçılığından sıyrılarak yıldızların geceye özgür türküler söyleyeyim...

Öfkemin yankısına gömdüğüm hüznümlerimle
Tanımsız birkaç cümleye sığdırdım isyanımı...
Dinle!

Bizi biz yapan nedir?

Bir kentin orta yerinde yalın ayak özgürlüğüme
Doluyor c/an kırığı sözlerin...

Bir el omzumda ben sustukça acıtan
Ve bir yürek avuçlarımda seherlerime kan damlatan...
Ne zaman aklansa suretim
Gözlerimden akan yaşla yeniden kirlenirim...

Ölüm ve zaman şimdi benden yana
Bir ayağı çukurda ihtiyar...

Adım Lorin ...

Saklayamam derinliğini gözlerimin
Yumdukça uçurumlar eşlik eder rüyalarım...

Zihnimde kelepçe
Yinede saklayamam öfkemi
Konuştuklarımla öldüm kezlerce
Sustuklarımda büyümediğim gibi...

Rengi yok gökkuşağımın
Yasak bize hayal kurmak...
“Düş” ledikçe düşeriz rüyalarımızdan...

Adım Lorin...

Bu kente sığmayan cümlelerim var
Kınıyorum sabrımı isyanla...
Anlaşılamayan bir dile sevdalı
Ve ölesiye yorgunum...
Tut elimden yine de,
“Ilık bir yağmur ol yağ kanayan yerlerime...”

Adım Lorin...

Uykumun dili yok...
Ağır ve yaralıdır sözcüklerim...

Dağlarımız yeşillenmez hiç
Ondandır imgelerimizdeki çığlar
Büyür durur kavgamız insanlıkla
Ben sadece susarım... Hep...

“Vurulup öldükçe bıçak kesigi bir ıslık tutunuyor mimiklerime
Sustuklarımla yürüyorum gecenin çırılçıplak ormanlarına...”